

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ BARIŞ VE ULUSAL DEMOKRASİ İÇİN EYLEM PROGRAMI

TKP YAYINLARI

BARIŞ VE ULUSAL DEMOKRASİ İÇİN EYLEM PROGRAMI

BASIM TARİHİ: 1983

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
GİRİŞ.....	5
I. BARIŞI KORUMAK: EN ÖNEMLİ GÖREV	8
Türkiye Barut Fıçısı Üstünde	10
Amerikan Jandarmalığına Doğru	11
Süngü Ekmeği de Keser	12
Militarizm Özgürlüğe Karşı	13
II. POLİTİK VE EKONOMİK BUNALIM SÜRÜYOR	14
Güncel Politik Durum	14
Sosyal-Ekonomik Durum	15
III. ULUSAL DEMOKRASİ	17
Barış, Ulusal Bağımsızlık ve Halklar arası Dostluk için	18
Demokratik Hak ve Özgürlüklerin Yeniden Kazanılması ve Genişletilmesi için!	19
Ekonomik Bağımlılığa, İşsizliğe ve Pahalılığa Karşı Halk Yararına Bir Ulusal Ekonomi Politikası için!	20

GİRİŞ

Türkiye ekonomisiyle, politikasıyla her alanda çıkmazda... Ülkeyi bu çıkmazdan kurtarmak isteyen güçler amaçlarına ulaşabilirler mi? Halkımızın baş düşmanı olan NATO'ya, ABD emperyalizmine, onunla işbirliği yapan tekelci burjuvaziye, büyük toprak sahiplerine ve tüm bunların vurucu gücü olan militarist çevrelere boyun eğdirmek olanaklı mıdır? Halk kendi ülkesinin efendisi olabilir mi? İşsizliğin, sefaletin, toplumsal çürümenin önünü almak, zorbalığı yok etmek, özgür ve mutlu bir yaşam kurmak gerçekleşebilir mi? Türkiye halkı bir nükleer savaşın önlenmesine, barışın korunmasına katkıda bulunabilir mi? TKP, bu sorulara "evet" yanıtını veriyor.

TKP'nin son programı bundan on yıl önce yazıldı. Bu on yıl boyunca ülkede yapısal ekonomik bunalım derinleşti. Sosyal, politik istikrarsızlık büyüdü. Egemen sınıflar, eski yöntemlerle yönetemez duruma geldi. CHP-MSP koalisyonu; gerici-faşist karması hükümet, CHP hükümeti, yarı-askersel ve açık askersel rejimler birbirini izledi. Ama halkın hiç bir sorunu çözülmedi ve bunalımdan çıkılamadı. Bugün de, egemenliği görünüşte rakipsiz elde tutan generaller, artık daha uzun süre süngülerin üzerinde erk sürdüremeyeceklerini anlıyorlar. "Demokrasiye geçiş" adı altında, yeni bir gerici, sivil görünümlü militarist-polis rejimine geçmeye hazırlanıyorlar. On yıldan bu yana ülkede devrimci gelişmeleri önlemek için girişilen bu çabaların geleceği yoktur.

Generaller daha şimdiden, attıkları her adımda, yalnız devrimci, sol güçleri değil, artan ölçüde burjuva siyasal güçlerini de karşılıklarına

alıyor, kaçınılmazlıkla askersel rejime karşı muhalefeti genişletiyor ve baskıyı arttırdıkça, bu geniş güçleri birleşmeye zorluyor.

Tüm bunlar, ilerici güçlerin önüne tarihsel olanaklar açıyor. Eğer ilerici güçler birleşir, çok daha geniş politik güçlerle işbirliğini sağlayabilirlerse, Türkiye'nin yazgısını kökten değiştirmek olanaklıdır.

Türkiye'de egemen sınıfların konumlarındaki istikrarsızlık, ne ölçüde artarsa, ABD emperyalizmi ve NATO, ülkemizdeki anti emperyalist, demokratik güçlerin savaşımına karşı o denli amansız saldırıları kışkırtıyor ve egemen işbirlikçi sınıflara o ölçüde her alanda destek oluyor. Bu artan emperyalist karışma, bölgedeki anti emperyalist, devrimci süreçler ilerledikçe daha da yoğunlaşıyor. Şimdi Türkiye, özellikle İran ve Yunanistan'daki gelişmelerden sonra ABD ve NATO için olağanüstü önem kazandı.

5

Bu durum, Türkiye'de anti emperyalist, demokratik güçlerin önüne çetin engeller çıkarıyor. Açıktır ki, Türkiye'de devrimci sürecin, ulusal çıkarlar yönünde köklü bir dönemeç almasının önündeki baş engel olan ABD emperyalizminin ve NATO'nun geriletilmesi, dünya çapındaki iki sistem arasında, süregelen savaşım ile özellikle barış mı savaş mı savaşımıyla sıkı sıkıya bağlı kalıyor. Bu da bugünkü acılı durumdan kurtulmak isteyen herkesin emperyalizme karşı

birleşmesini, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle bağlaşıklık kurmasını gerektiriyor.

Şimdi, tüm halkların önünde, toptan yok oluşla sonuçlanacak bir nükleer savaş tehlikesi duruyor. ABD yönetici çevrelerinin izlediği çatışma politikasından kaynaklanan bu tehlike, ancak savaşa karşı yaşam için öne atılacak en geniş barış güçlerinin ortak çabalarıyla önlenabilir.

Barış ve ulusal demokrasi güçleri açısından öndeki olanakları kullanmak, çetin engelleri aşmak ve tehlikeleri önlemek için uluslararası koşullar elverişlidir. Günümüz dünyasında emperyalist güçler, sosyalizm barış, ulusal kurtuluş güçleri karşısında artık üstünlük elde edemezler.

Ülkemizde anti emperyalist, demokratik güçlerin, barış yanlılarının nesnel tabanı son derecede geniştir. Ne ki, barış ve ulusal demokrasi güçleri arasında işbirliği bugün de gerçekleşmemiş, bu güçler milyonlarca emekçiyi savaşıma çekecek olan demokratik bir alternatif yaratamamışlardır.

İşte tüm bu nedenlerle, TKP Merkez Komitesi Nisan 1983 Plenumu, en geniş barış, demokrasi güçlerinin işbirliğine temel oluşturmak, yığınları eyleme çekmek için, "Barış ve Ulusal Demokrasi için" başlıklı Eylem Programı'nı hazırladı.

Bu Eylem Programı'yla TKP, önüne,, dünya barışının savunulmasına katkıda bulunmak, Türkiye'yi bir atom savaşında yok olmaktan korumak, ülkemizi ABD emperyalizminin jandarması yapma planını önlemek ve 12 Eylülcü rejime son vermek, ulusal demokrasiyi kurmak

amacım koyuyor. Bu amaçlara, sert sınıf savaşmaları sürecinde ulaşılabilir.

"Barış ve Ulusal Demokrasi" programının, sosyalizme yolu açacak olan devrimin ilk aşamasının programı olmadığı açıktır. Parti, kendi sosyalist amaçlarını ve bu amaçlara ulaşmanın stratejik yolunu, 1977 yılında toplanan Ulusal Konferansında onayladığı Programı ile ortaya koymuştur.

TKP, kapitalizmi devrimci yoldan ortadan kaldırmayı, sosyalizme geçmeyi programının amacı yapmıştır. Bütünsel bir süreç olan bu devrimin ilk aşaması anti emperyalist, anti tekelci halk devrimidir (ileri demokratik devrimdir). Devrimin bu aşamasında burjuva devlet aygıtı parçalanacak, halk erki kurulacak, Türkiye'nin tam bağımsızlığı gerçekleşecek, NATO'dan çıkılacak ve bağlantısız bir dış politika izlenecek, tekellerin egemenliğine kökten son verilecek, büyük kapitalist çiftlik-çilerin ve toprak ağalarının elindeki topraklara el konacak, herkese iş, toprak ve güvenli bir gelecek için gerekli köklü dönüşümler gerçekleşecek, ulusal sorun çözülecektir. TKP, ulusların kendi yazgılarını öz-

6

gürce belirleme haklarını savunur ve gönüllü birliği en iyi sağlayacak, ulusal özerklik de içinde, istemleri destekler. Tüm bu dönüşümler sosyalizme yolu açacaktır.

TKP tüm bu amaçları, istemleri ve ilkesel konumlarını bugün de en geniş yığınlara benimsetmek için çalışmaktan geri durmayacaktır.

TKP sarsılmadan sosyalist amacına doğru yürürken, sınıf savaşımının her evresinde ortaya çıkan yeni koşulları değerlendiriyor, milyonlarca emekçinin somut istemlerini savunuyor. Komünistler, kendi dışlarındaki tüm barış ve ulusal demokrasi güçlerinin savaş.kışkırtıcılarına, gericiliğe, cuntaya ve vurgunculuğa karşı savaşımını desteklemekten geri kalmıyor. İşte bu eylem programı, yığınların bugünkü somut istemlerini içeriyor ve işbirliği yapmak istediğimiz politik güçlerin ortak amaçlarını göz önüne alıyor.

Komünistlerin işbirliği yaptıkları güçler üstünde hegemonya kurmayı, onları kendi istekleri dışında komünist partisinin amaçlarına araç etmeyi düşündükleri yalanı, her zaman yurtsever, demokratik güçleri bölmek amacı taşımıştır. Şurası açıktır ki, bugün birbirinden farklı amaçlara yönelen güçler, Eylem Programı'nda dile getirilen ortak amaçlar için birleşebilirler. Bu ortak amaçlara ulaşıldıktan sonra, hangi adımların atılacağına, dönüşümlerin ne ölçüde derinleşeceğine, yine Türkiye halkı ve işbirliği yapan güçler karar vereceklerdir. Biz içtenlikle şuna inanıyoruz: Bugün bizimle sınırlı amaçlar için yürüyecek olan sosyal, politik güçlerin ezici çoğunluğu, ortak savaş süreci içinde işçi sınıfının konumlarına yaklaşacak, bizimle daha öte devrimci amaçlarda birleşmenin çıkarlarına aykırı olmadığını kavrayacaklardır. Biz bu eylem programımızda yer alan istemlerin hem ulusal ortak çıkarları yansıttığına, hem de işçi sınıfını ve halkımızı daha öte devrimci amaçlara yaklaştıracığına, partimizin

yakın amacı olan anti emperyalist, demokratik halk devrimi için elverişli ön koşulları yaratacağına inanıyoruz.

Bu görevlerin yerine getirilmesi kuşkusuz her şeyden önce, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin, savaşkanlığının yükselmesine, bu süreç içinde TKP'nin her alanda güçlenmesine bağlı olacaktır. TKP, bu eylem programını, tüm sol güçlerle, demokrasi ve barış güçleriyle, herkesle, her düzeyde tartışmaya, yapılacak önerileri dikkate almaya hazırdır.

7

BARIŞI KORUMAK EN ÖNEMLİ GÖREV

1970'li yılların sonunda, ABD yönetimi attığı bir dizi adımla, uluslararası yumuşamayı baltalamaya koyuldu. Batı Avrupa'ya yeni Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmesi yönünde NATO'nun aldığı kararların uygulanması söz konusudur. Bu plan önlenemezse, dünyada yeni bir silahlanma turu başlayacaktır. Böylece, ABD'nin saldırgan askersel stratejisiyle uluslararası durum karmaşıklaştı ve nükleer savaş tehlikesi, hiçbir zaman olmadığı kadar gerçek bir tehlike boyutuna yükseldi.

-Şimdi insanlığın önündeki temel, ivedi, ertelenemez görev barışın savunulmasıdır.

Türkiye halkı için bu görev özellikle yakıcıdır. Çünkü Türkiye NATO'ya bağlı bir ülkedir ve tüm NATO ülkeleri içinde -Norveç sayılmazsa- Sovyetler Birliği ile uzun bir sınıra sahip tek ülkedir.

Komünizm düşüncelerine yakınlık duymayan, dahası, düşmanca önyargılar besleyen kimseler bile, bugünkü tehlikeli duruma kaygısız kalamıyorlar. Hiç kimse bir atom savaşından sağ-salim çıkılabileceğini umut edemez. Biriken nükleer silahlar, gezegenimizi birkaç kez yok edecek güçtedir. Bir atom savaşında Türkiye'nin daha ilk saatte yok olacağı gerçeğini halktan gizleyenler, içlerinde en küçük yurt ve insan sevgisi taşımıyorlar.

Dünyada kimin barışı savunduğunu, kimin insanlığı roketlerle tehdit ettiğini, barışın nasıl elde edileceğini bilmek yaşamsal önemdedir.

Sorun nerede, hangi güçlerin yanında yer alacağımız sorundur.

Türkiye tüm insanlık gibi keskin bir yol ağzında bulunuyor. Ya ABD emperyalizminin yolunda yok oluşu ya da dünya barış güçleriyle birlikte yaşamayı seçmek...

Bugün insanlık, iki karşıt çizginin sert çatışmasına tanık oluyor: Bir yanda silahlanmayı dizginleme, barışı pekiştirme, yumuşamayı, halkların egemenliğini, özgürlüğünü savunma çizgisi, öte yanda yumuşamayı baltalama, silahlanmayı körükleme, tehdit etme, sosyalist ülkeler de içinde tüm ülkelerin içişlerine karışma ve ulusal kurtuluş hareketini bastırma çizgisi yer alıyor. Sosyalist ülkeler, bloksuz ülkelerin ezici çoğunluğu ve kapitalist ülkelerdeki milyonları saran barış hareketi bir yanda, NATO elebaşları, özellikle Amerikan emperyalizminin en gerici çevreleri, öte yanda saf tutuyor.

Türkiye'nin hiç bir ulusal sorunu, dünya çapındaki iki kampın, iki karşıt sistemin arasındaki savaşımın dışında çözülemez. Çetin

sorunlarla karşı karşıya olan Türkiye'nin bir atom savaşının hedefi olmaktan

8

kurtulmak için yerini seçmesi gerekiyor. Bu, aynı zamanda Türkiye'nin tüm insanlık karşısındaki görevidir.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler tüm ülkelere, dünya halklarına, Türkiye Cumhuriyeti'ne ve halkımıza yaptıkları önerilerle insanlığı bir nükleer savaştan kurtarma olanaklarını gösteriyorlar.

- ABD emperyalist çevreleri, "ilk nükleer vuruş" doktrinini, yani atom silahını ilk önce kullanma ve savaştan sözde kazançlı çıkma görüşünü, bu gözü dönmüş serüvenciliğini gizlemek gereğini bile duymuyor. Buna karşılık, Sovyetler Birliği tüm halklara "nükleer silaha ilk önce başvurmama" kararını tek yanlı olarak açıkladı. Eğer ABD bu kararı olumlu karşılarsa, aynı yönde bir karar alsaydı, her iki taraf da bu silaha ilk önce başvurmayacağına göre, nükleer silahsızlanmanın yolu açılmış olacaktır.

- ABD, Batı Avrupa'ya yeni atom roketlerini yerleştirme hazırlığı yaparken, Sovyetler Birliği yine tek yanlı olarak, görüşmeler öncesinde, ABD'nin Batı Avrupa'ya yeni roket yerleştirmedeği süre boyunca, tüm nükleer roketlerin sayısal ve nitel gücünü dondurduğunu açıkladı. Dahası nükleer silahlarında ve askersel birliklerinde indirim yaptı. ABD bu öneriyi olumlu karşılarsa, silahlanma yarışı bir anda

durmuş olacak, eşitlik ve eşit güvenlik temelinde, karşılıklı silah indirimi, giderek tam silahsızlanma yoluna girilecektir.

- ABD saldırgan NATO'nun eylem alanını genişletmeye çalışırken, Varşova Antlaşması ülkeleri, NATO ve Varşova blokları arasında saldırmazlık anlaşması yapılmasını, her iki bloğun, eylem alanlarını karşılıklı genişletmeme kararı almalarını ve giderek askersel blokların karşılıklı kaldırılmasını önerdi. Eğer bu öneriye NATO ve ABD olumlu yanıt verse, insanlığın önünde kalıcı bir barışın yolu açılacaktır.

Kuşkusuz bu barış çabaları boşa gitmiyor. Şimdi de tek çıkar yol, yine de önerilerin yerine getirilmesidir. Dünyada milyonlarca insan bu önerileri coşkunlukla karşılıyor, kapitalist ülkelerdeki kimi gerçekçi hükümet çevreleri bile bu önerileri konuşulmaya değer buluyor.

Dünya barış güçleri görülmedik ölçüde büyüyor. Ne ki, Reagan yönetimi ve NATO başları, tüm bu yapıcı barış önerilerini suskunlukla geçiştiriyor ve yumuşamayla baltalama, silahlanma, askersel üstünlük sağlama yolundan yürüyor.

Türkiye bu nükleer çılgınların peşinden ölüme gitmek zorunda mıdır? Sovyetler Birliği topraklarında nükleer silah bulundurmayan ülkelere karşı bu silaha başvurmayacağını açıkladığına göre, Türkiye bu tarihsel fırsatı neden kullanmıyor?

Yine Sovyetler Birliği uzun yıllardan beri Türkiye'ye karşılıklı bir saldırmazlık anlaşması önerdiğine göre, Türkiye neden bu öneriyi yanıtlamıyor?

Bulgaristan Halk Cumhuriyeti, Balkanların nükleer silahsız bölge yapılması önerisinde bulunduğuna göre, Türkiye neden bu öneriye yanıt

9

vermeyen Balkanlarda tek ülke olma utancını sırtında taşıyor?
Atatürkçü olduklarını söyleyen generallerin elini, beynini, vicdanını bağlayan nedir? Kendi halkına diz çöktürmek için kanlı bir diktatörlük kuranlar, emperyalistlerin önünde diz çökmekten kurtulamazlar.
Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansında onaylanan ve tüm insanlığın desteğini kazanan Helsinki Sonuç Belgesi 1975'de AP hükümetince imzalandı. Türk-Sovyet Siyasal Belgesi'ni 1978'de, "Sovyetlerden Türkiye'ye tehdit gelmediğini" açıklayan CHP hükümeti imzaladı. Bu iki belge, Türkiye'nin barışın korunmasına katkıda bulunması için sağlam bir temel oluşturuyor. Bugün kapatılan, yöneticileri saf dışı edilen bu iki partinin kadroları, yandaşları, imzaladıkları bu belgelerin gereğini bugünkü koşullarda bile yerine getirmek sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar. Barışın korunması, Türkiye'nin atom savaşı alanına dönmemesi, sınıfsal, ideolojik, politik ayrılıkların üstündedir.
Şimdi sağduyulu herkesin en temel görevi dünya barışını savunmak, Türkiye'yi atom savaşından korumaktır.
Barış savaşımı ulusal bağımsızlık, demokrasi isteyen tüm politik güçlerin birleşmesi için sağlam bir temel oluşturuyor. Yığınsal halk

hareketinin tüm kolları, sendikalar, kooperatifler, meslek örgütleri, esnaf birlikleri, gençlik, kadın hareketleri, her alandaki kendi sosyal-ekonomik istemlerini, ancak barış için savaşımla bağlayarak amaçlarına ulaşabilirler.

Barış, ancak geniş güçlerin eyleme geçmesiyle savunulabilir.

Türkiye Barut Fıçısı Üstünde

Türkiye geliştirmekte olan ülkeler arasında NATO üyesi olan tek ülkedir. NATO'nun, ABD'nin askersel planlarında Türkiye, stratejik bir yer tutuyor. Bir nükleer savaşta ülkemiz, sosyalist ülkelere ve anti emperyalist eğilimli bölge devletlerine karşı bir saldırı üssü ve sıçrama tahtası olarak kullanılacaktır. Bu işlev, Türk Amerikancılarının halkı kandırmak için "hür dünyanın bekçiliği" dedikleri şey gerçekte ABD emperyalizminin "fedailiği" gibi onursuz ve geleceği olmayan bir işlevdir. Çünkü, Pentagon için Türkiye, nükleer savaşta birkaç saatlik zaman kazanmak pahasına gözden çıkarılan basit bir araçtan başka bir şey değildir.

Türkiye bir barut fıçısı üstünde oturuyor. Topraklarımızda NATO ve Amerikan askersel üsleri, casusluk ve gözetleme tesisleri, nükleer depolar bulunuyor. Tepeden tırnağa nükleer silahlarla donanmış Amerikan 6. Filosu, karasularımızda dolaşüyor ve ABD casusluk uçakları AWACS'lar göklerimizde uçuyor.

İran'dan sökülen üsleri Türkiye'ye taşıyan ABD, şimdi

Yunanistan'daki üsler sökülecek olursa, bunları da topraklarımıza taşıma planları yapıyor.

Eğer ABD'nin Batı Avrupa'ya yeni atom roketleri yerleştirme planı

boşa çıkarılamaz ve dünya ölçüsünde yeni bir silahlanma turu başlarsa, ABD, Türkiye topraklarına da yeni tip nükleer başlıklı roketler yerleştirme planını uygulayacaktır.

Tüm bunlar, Türkiye'yi bir nükleer savaşta ilk hedeflerin arasına sokuyor. Türkiye, kendi iradesi dışında, her an toptan yok oluşla sonuçlanacak bir nükleer savaşa sürüklenebilir.

Amerikan Jandarmalığına Doğru

ABD emperyalizmi, Güney ve Güneydoğu komşularımız da içinde, Washington'dan binlerce kilometre uzaklıktaki, Yakınoğu'yu kendi "çıkır bölgesi" diye tanımlıyor. O, bölgemizde İran ve Afganistan devrimleriyle yitirdiği konumları yeniden elde etmek, bölgenin enerji ve hammadde kaynaklarını tam denetimine almak, bölgedeki ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmak istiyor.

Bu amaçla ABD, 19 Yakınoğu ülkesinde askersel operasyonları yönetmek üzere yeni bir "Merkez Komutanlığı", "Çevik Kuvvetler" adını taşıyan özel saldırı birlikleri örgütledi ve bu birlikleri bölgedeki gerici rejimli ülkelerde üslendirme planını uygulamaya koyuldu.

ABD ile Türkiye'deki gerici askersel cuntanın yaptığı anlaşmalar sonucunda, Türkiye'deki Amerikan ve NATO üsleri de "Çevik Kuvvetlerin kullanımını için genişletildi. Yeni üs ve hava alanlarının yapımına başlandı.

ABD'nin amacı, Türkiye'yi Yakındoğu'da kendi emperyalist çıkarları için jandarma yapmaktır. Türk ordusu, anti emperyalist eğilimli İslam ülkelerine karşı, özellikle Basra Körfezi bölgesinde askersel saldırı için kullanılmak isteniyor. Kardeş halklarla halkımızı birbirine kırdıracak bir Basra Körfezi serüveni, dünya ölçüsünde savaşa yol açabilir.

Ülkemizi Amerika'nın jandarması yapmakta özel çıkar uman çevreler vardır. Bunlar, ABD emperyalizminin gölgesinde, uluslararası tekellerin küçük ortağı olmayı düşleyen, orduyu ABD emperyalizminin emrine verme karşılığında, bölgede emperyalist sömürüden pay almaya heveslenen-asalak küçük bir işbirlikçi, tekelci kapitalist azınlıktır.

Türkiye'yi bölge halkları için bir güvensizlik kaynağı ve gerginlik etkeni durumuna getiren başlıca nedenlerden birisi de, Kıbrıs sorununun barışçı yollardan çözümüne yanaşmamasıdır. Sözde "Kıbrıs Türkleri' nin güvenliği" için izlendiği söylenen, bu, başka ülkelerin topraklarına el koyma politikası, gerçekte yalnızca NATO'nun, ABD emperyalizminin çıkarıdır. Emperyalistler Ada'da Türk silahlı kuvvetlerinin varlığından yararlanıyor ve Kıbrıs'ın Kuzey kesimi şimdiden adım adım bir Amerikan, NATO üssüne çevriliyor. Bölge halkları, Akdeniz'i bir barış gölü yapma yolunda çabalar harcarken, ülkemizdeki işbirlikçi güçler, Ada'yı Akdeniz'in ortasında bir gerginlik ocağı olarak tutmakta ayak diriyor.

Türkiye'nin, militarist, şovenist, çevreleri, ulusal kurtuluş savaşından

sonraki sınırları da aitten alta tartışma konusu yapıyor. Bunlar kimi zaman "Kerkük" vb. üstüne yayılmacı propagandaya yöneliyor ve özellikle Ege'de Yunanistan'la gerginliği körüklüyor. Türk-Yunan anlaşmazlıkları yakın tarih boyunca, büyük emperyalist devletlerce, her iki ülkedeki egemenliklerini artırmak amacıyla körüklendi. Bugün ise, NATO ve ABD, Türk-Yunan çatışmasından yararlanarak Ege Denizi üstünde her iki ülkenin ulusal egemenlik haklarını yok eden adımlar atıyor. Yunanistan'da anti emperyalist süreçlerin gelişmesi karşısında ABD, cuntayı Yunanistan'a karşı bir tehdit aracı olarak kullanıyor.

Türk-Yunan gerginliğinden, her iki ülkenin birbirine karşı silahlanmasından, Amerikan silah tekelleri kazançlı çıkıyor. Onlar bu nedenle gerginliği sürekli körüklüyor.

Süngü Ekmeği de Keser

ABD emperyalizminin dümen suyunda gerici, işbirlikçi egemen sınıflar, ulusal gelirin aslan payını silahlanmaya ayırıyor. Süngü, yalnızca komşu halkları tehdit etmiyor. O, halkın ekmeğini de bölüyor, ufaltıyor.

Türkiye bütçesinin üçte biri askersel harcamalara gidiyor. Dış borçlarımızın büyük bölümü askersel harcamalar için ödünç 'alınan paralardan oluşuyor. Türkiye NATO içinde, kişi başına ulusal gelir bakımından en geride. Buna karşılık beslediği asker bakımından ikinci sırada geliyor.

Halkımız, bu politikanın acısını, çığ gibi büyüyen işsizlik ve enflasyonla öduyor. Türkiye ekonomisi, NATO harcamalarının yükü altında bunalıma yuvarlanıyor, endüstrileşme, çağdaş teknoloji kullanma, tarımı modernleştirme çabaları köstekleniyor.

ABD'nin sözde askersel "yardım" ının ulusal bağımsızlığımızın savunulmasıyla ilgisi yoktur. Çünkü bu silahların her bir parçası için Türkiye, ABD'ye bağlanıyor ve 1975 yılında başlayan silah ambargosunun öğrettiği gibi, ABD, istediği anda Türkiye'nin savunma gücünü felce uğratma olanağını elinde tutuyor.

Onlar, Türk ordusunu dışta saldırgan, içte halk düşmanı amaçlar için silahlandırıyor. ABD'nin verdiği silahların namlusu komşu halklara, sosyalizme ve anti emperyalist eğilimli İslam ülkelerine çevrilidir ve onun dipçiği iş, toprak, özgürlük isteyen işçi sınıfının, halk yığınlarının sırtına iniyor. Türkiye'nin ABD ile imzaladığı ikili kölelik anlaşmalarından birisi, Amerikan silahlarını, gerekirse Amerikan askerini iç düşman denilen anti emperyalist, demokratik halk hareketine karşı kullanmayı öngörüyor.

Silahlanma harcamaları halkın ekmeğini küçültüyor ve ekmekten çalınan paralarla alınan silahlar, ekmek isteyeninin göğsüne çevriliyor.

12

Militarizm Özgürlüğe Karşı

Türkiye halkı, uluslararası yumuşama sürecinin, silahsızlanma yönünde atılan adımların olumlu sonuçlarını kendi deneylerinden

öğrenmiştir, 1? Mart 1971'de başlayan gericiilik döneminden Türkiye halkı elverişli uluslararası koşullardan yararlanarak çıkabildi. 12 Eylül 1980 gerici askersel devirmesi ise, ABD yönetici çevrelerinin "yeni" saldırgan stratejisini uygulamaya koyduğu, Ortadoğu'da İsrail siyonizminin saldırganlığını artırdığı koşullarda yapıldı.

Emperyalizmin çılgınca silahlanma politikasının bedelini halkımız özgürlüklerinden yoksun kalarak ödüyor. Eğer saldırgan emperyalist güçlerin, Reagan yönetiminin bölgedeki emperyalist amaçları için, cuntaya verdikleri destek olmasaydı, generaller halk düşmanı yolda böylesine ileri gidemezlerdi.

ABD, ülkemizde orduyu en önce Pentagon eliyle eğitilen kendisine bağlı generaller aracılığıyla etkiliyor, militarist eğilimleri güçlendiriyor. Bu amaçla kimi gelenekleri, önyargıları sömürüyor, ordunun "Kurtarıcı" rolü üstüne halkın iradesini hiçe indirgeyen görüşleri orduya yayıyor. Orduya ulusal bağımsızlığın değil, "NATO'nun koruyucusu" türünden uydurma misyonlar yüklüyor ve onu komşu halklara karşı kışkırtıyor.

Pentagon, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki ulusal kurtuluşçu gelenekleri kendisi için büyük bir tehlike sayıyor ve bu gelenekleri yıkmak için her yola başvuruyor.

Silahlanmanın tırmanması, tüm komşu ülkelerle ilişkileri gerginleştirici adımlar ordunun her alanda aktifleşmesine neden oluyor. Ekonomi gittikçe militarist kanallara oturuyor. ABD silah tekellerinin aracılılarıyla ordu üst yönetimi arasında çıkar ortaklıkları oluşuyor. Halk düşmanı politikalar sonucu iç pazar daraldıkça,

işbirlikçi tekeller giderek orduya mal satmaktan, askersel endüstriye ortak olmaya kadar yeni eğilimler gösteriyor. Böylece çıkarları silahlanmadan, ordunun sürekli büyümesinden ve onu içte dolaysız kullanmadan yana olan militarist bir klik oluşuyor.

Bu militarist çevreler ülkemizde gericiğin, emperyalizmle işbirliğinin başta gelen dayanaklarıdır. Bunlar dışta emperyalizmin jandarmalığı, içte halkımıza karşı zorbalık yolundan yürüyor.

Ülkemizin 12 Eylül'de karşı karşıya geldiği askersel devirme, orduyu halka karşı dolaysız bir baskı aracı olarak kullanmanın son örneği oldu. Yeni anayasayla ordu, egemen sınıflar adına devlet yönetimine daha dolaysız katılıyor.

13

H. TÜRKİYE'DE POLİTİK VE EKONOMİK BUNALIM SÜRÜYOR

12 Eylül öncesi Türkiye ağır bir bunalım dönemi yaşadı, ülkeyi bu ağır bunalıma sürükleyen etkenler, her alanda NATO'ya, ABD emperyalizmine bağımlılık, yerli ve yabancı tekellerin artan sömürüsü, bağımlı kapitalizmin kapitalist dünya ekonomisinin bunalımıyla daha da derinleşen çelişkileri ve gerici burjuva hükümetlerinin halk düşmanı politikalarıdır.

Ne ki, Türkiye 12 Eylül öncesinde çözümsüz değildi. Köklü demokratik dönüşümlerle bunalımı aşabilir, uluslararası durumdaki tehlikeli gelişmeler ortamında her alanda güvenli konumlara ulaşabilir

ve bölgede barışın savunulmasına katkıda bulunabilirdi. TKP ülkeyi bunalımdan çıkaracak yolu gösterdi, öteki ilerici güçler de bu yolda olumlu önerilerde bulundular. Halkın özlemleri bu doğrultuydu. Olağan yöntemlerle ülkeyi yönetemez duruma gelen emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi ülkenin önündeki bu demokratik çıkış yolunu önce faşist terörü tırmandırarak, arkasından 12 Eylül askersel devirmesiyle geçici olarak önledi. Halk, tarihimizdeki en baskıcı, gerici askersel diktatörlük rejimiyle karşı karşıya geldi. Ulusal demokratik güçler tek bir cephede birleşemedikleri, sıralarında çatışmalara varan ayrılıklarla zayıfladıkları için, bunalımdan demokratik bir çıkış yolunu gerçekleştirme görevini yerine getiremediler.

12 Eylül devirmesi ülkenin hiç bir ulusal ve sosyal sorununa çözüm getirmemekle kalmadı. Erki ele geçiren generaller toplumsal adaletsizliği derinleştirdi, emperyalizme bağımlılığı perçinledi. Cunta amansız baskılarla, yığınsal tutuklamalar, işkence ve idamlarla, halkın özgürlüklerini yok ederek, devlet üstündeki işbirlikçi, büyük ve tekelci burjuvazinin egemenliğini güçlendirdi. Böylece Türkiye'yi 12 Eylül devirmesine sürükleyen nedenler daha da derinleşti.

Güncel Politik Durum

12 Eylül devirmesi sonrasında, tüm yasal örgütleri dağıtılmış olmakla birlikte, ilerici güçler savaşımalarını zor koşullarda sürdürüyorlar. İşbirlikçi tekelci burjuvazi Türkiye'yi savaş tehlikesiyle karşı karşıya getiren, emekçilerin tüm ekonomik, sosyal kazanımlarını yağmalayan, emperyalizm yanlısı ve halk düşmanı politikaya karşı yığınların

tepkisinden korkuyor. Bu tepkileri önlemek, barış ve demokrasi güçlerini

14

bastırmak için sürekli baskıya başvuruyor. İşte bu nedenle, cunta, demokratik hak ve özgürlükleri yok eden, 12 Eylülcü anayasayı halka dayattı.

12 Eylülcü anayasa demokrasiye geçisin değil, açık askersel diktatörlükten, parlamenter görünümlü militarist-polis devletine geçisin anayasasıdır. Bu anayasayla generaller kliği, MİT, siyasal polis, devlet içinde devlet oldu. Ulus adına egemenliği, kullanması gereken parlamentonun yetkileri tüm çözümleyici konularda hiçe indirildi. Her fırsatta ülkenin "olağanüstü hal", "sıkıyönetim" ve "savaş hali" yöntemleriyle yönetilmesi yolu açıldı. Hükümetler, parlamentoya değil, bir tür diktatör olan cumhurbaşkanına ve cuntaya hesap verir duruma getirildi. Yerel yönetimlerin özerkliği yok edildi. Yargı organlarının bağımsızlığı ve yansızlığı büsbütün ortadan kaldırıldı. DGM gibi olağan üstü mahkemeler dayatıldı. Üniversite özerkliği YÖK yasasıyla kökten ortadan kaldırılırken, TRT tümüyle antidemokratik bir yönetim altına alındı. Örgütlenme, basın, gösteri, düşünce, sendika, toplu sözleşme ve grev hakları kökten budandı. Faşist 141-142'nci yasa maddeleri anayasaya geçirildi ve anti komünizm kurumlaştırıldı. İnsan haklarının bu kaba çiğnenmesi konut dokunulmazlığının kaldırılması ve polise verilen adam öldürme

yetkisiyle görülmemiş boyutlara ulaştı. Ulusal baskı daha da perçinlendi ve Kürtçe üzerindeki yasak anayasaya kondu. Anayasaya, Kürt ulusunun varlığını yok sayan bir madde getirildi.

Generaller bu anayasayla politik af çıkartılmasını ve tüm politik karşıtlarının eylemini yasakladı.

Sosyal-ekonomik Durum

12 Eylül devirmesiyle birlikte emperyalizme olan bağımlılık daha da perçinlendi. Yabancı sermayeye yeni ayrıcalıklar tanındı, serbest bölgeler kurma girişimi vb. ile emperyalizmin, uluslar üstü tekellerin Türkiye'yi talan etmesinin koşulları hazırlandı. Ülke ekonomisinde uluslararası emperyalist finans kuruluşlarının, İMF ve Dünya Bankası'nın egemenliği arttı.

Silahlanma harcamaları ve montajcı endüstrinin gereksinimleri için Türkiye ateş pahasına dış alım yapıyor. Buna karşılık, ülkemizin tarım ve endüstri ürünleri, emperyalist ülkelerle eşitsiz ilişkiler nedeniyle yok pahasına elden çıkarılıyor. Bu durum Türkiye'yi sürekli dış ödemeler dengesindeki dev açıklarla karşı karşıya getiriyor ve emperyalizme mali bağımlılığı güçlendiriyor.

AP hükümetinin ve daha sonra cuntanın uyguladığı 24 Ocak kararları ekonomik bunalıma son veremedi. Bu politika Türkiye'deki tekelleşme sürecini hızlandırdı, bankalarla bütünleşen bir avuç holdingin küçük ve orta işletmeler karşısında ve hatta bazı büyük burjuva çevrelerin zararına sivrilmesine yol açtı. Tekelci devlet kapitalizmine özgü belirtilerin yeni biçimler altında daha da güçlenmesi sonucunu ver-

di. Ne var ki, emekçi halkın ekonomik ve sosyal haklar uğrunda savaşımlarının zorbaca bastırılmasına ve yabancı sermayenin yoğunlaşacak yatırımlarına • güvenerek Türkiye kapitalizmini yeniden yapılandırma konusunda kurulan düşlerin gerçekleşmediği görüldü. Türkiye kapitalizmi içine düştüğü bunalımdan yeni bir niteliksel sıçramayla çıkamadı, kısa zamanda "köşeyi dönme" hayali gerçekleşmedi. Dünya kapitalizminin içine yuvarlandığı yeni bunalım, Türkiye kapitalizminin bağımlı yapısı, üretici güçlerin görece geriliği, emekçilerin alım gücünün düşürülmesiyle iç pazarın daralması ekonomik bunalımı süregenleştiriyor.

Türkiye'de ekonomik bunalım, yatırımlardaki gerileme ve ulusal gelir artışındaki yer yer düşmeyle, buna karşılık nüfus artışından ve topraktaki bölünmeden, küçük mülk sahiplerinin yıkımından oluşan kronik işsizliğin büyümesiyle, endüstri işletmelerinden yığınsal işçi atılmasıyla, endüstride düşük kapasite kullanımıyla, paranın görülmedik değer yitirmesiyle ve hızlı fiyat artışlarıyla, dış ödemeler dengesindeki dev açıklar ve büyük dış borçlarla niteleniyor.

Emperyalist ülkeler, içine düştükleri bunalımlı Türkiye gibi ülkelere taşıyor. Batı Avrupa'da yaygınlaşan işsizlikten ilk etkilenen kesimin Türkiye'li göçmen işçiler olması, tırmandırılan "yabancı düşmanlığı" ve Batı Avrupa'daki kimi gerici hükümetlerin "kesin dönüş"

konusunda yoğunlaşan bakıları, Türkiye'yi gelecekte daha keskin döviz bunalımına sürükleyecektir.

24 Ocak politikası, bu ekonomik bunalımın tüm yükünün emekçilerin sırtına yüklenmesinden başka bir sonuç getirmedi. Emegın sömürüsü yoğunlaştı, işçi ücretleri mutlak olarak düştü. Dayanılmaz boyutlara ulaşan hayat pahalılığı emekçileri açlıkla tehdit ediyor. Orta katmanların yoksullaşması artıyor, küçük mülkiyet yıkılıyor. Büyük kentlerin çevresinde yarı işsiz milyonlarca yoksul insan birikiyor. Küçük ve orta kapitalistler sarsılıyor, iflaslar büyüyor. Bankerlerin yok olmasının ardından bu kez tüm bankacılık sistemi çok daha yıkıcı etkileri olacak bir iflasın eşiğinde sallanıyor. Ülkemizin tarım ürünlerinin emperyalist ülkelere yok pahasına satılması için taban fiyatları olağanüstü düşük tutuluyor. Devletin üreticilere olan borçları, paranın görülmedik değer yitirmesine karşın, aylarca ödenmiyor. Bu durum bir avuç vurguncu tüccarın yok pahasına bu ürünleri kapatmasına yol açıyor. Tarım girdilerinin hızla artan maliyeti, öte yandan yetersiz ve yüksek faizli krediler, üreticileri tefeci sermayenin baskısı altında yok olmaya itiyor. Köyde sınıf ayrışması hızlanıyor, küçük köylü işletmeleri iflasa sürükleniyor. Hayat pahalılığı ve onunla atbaşı giden görülmedik işsizlik, yalnız ekonomik olarak değil, toplumsal olarak da bütün yıkıcı sonuçlarıyla birlikte kendini gösteriyor, toplumsal çürümeyi hızlandırıyor. Fuhuş, alkol ve esrar alışkanlığı, intiharlar, soygun ve cinayetler, yaygınlaşıyor. Toplumun moral değerleri yıkılıyor.

III. ULUSAL DEMOKRASİ İÇİN

TKP'nin tüm halk yığınlarıyla ve ulusal demokratik güçlerle ortak olarak ulaşmak istediği güncel amaç, Türkiye'yi bir nükleer savaştan korumak, ülkemizi ABD emperyalizminin jandarması yapma planlarını bozmak, gerici askersel rejime, hangi kılığa girerse girsin, son vermek ve ulusal demokrasiyi gerçekleştirmektir.

Barış ve ulusal demokrasi istemi, emperyalizme, başta ABD emperyalizmine ve cuntaya karşı güçlerin, 12 Eylül rejimini destekleyen büyük kapitalistlerin ve toprak ağalarının dışında, bu rejimden zarar gören tüm sınıf ve katmanların gereksinimidir.

Ulusal demokrasi tüm ulusal demokratik güçlerin işbirliği, yığınsal halk hareketinin yeniden örgütlenmesi ve atılıma geçmesi olmadan gerçekleşemez. Bu süreçte silahlı kuvvetlerin yurtsever kesimlerinin halkla işbirliği büyük bir önem taşıyor.

TKP hiç bir önkoşul ileriye sürmeden emperyalist saldırgan politikaya ve cuntaya, şu ya da bu ölçüde karşı çıkan, burjuva politik güçleri de içinde, tüm demokratik muhalefet güçleriyle işbirliğine hazırdır. TKP tüm bu güçlerin işbirliği ile solun birliğini birbirinin karşısına koymuyor. İlkesel önem taşıyan sorun, önce hangisinin gerçekleşeceği değil, işbirliği yapan güçlerin her zaman daha geniş güçleri cepheye çekme yeteneği ve kararlılığı göstermesidir.

Ulusal demokratik güçlerin birliği, ancak yığınsal halk hareketinin tüm kollan içindeki aralıksız çalışmalarla, birlik çabalarıyla sınıfsal bir

taban kazanabilir. Bugün cuntanın bir bölümüyle yasakladığı, bir bölümüyle işlevsiz duruma getirdiği yığın örgütlerinin hareketini her türlü yolla yeniden canlandırmak için tüm ulusal demokratik parti ve grupların işbirliği zorunludur.

Ulusal demokrasi bugünkü rejime son vermektten ve ona son verenlerin hükümetini kurmaktan geçiyor. TKP için böyle bir hükümete katılmak, demokratik işbirliği yapmanın ön koşulu değildir. TKP hükümete ister katılsın, isterse katılmasın, işbirliği yapan güçlerin ortak amaç ya da programını uyguladığı ölçüde onu destekleyecektir.

TKP daha bugünden ve ulusal demokrasi güçleri erki aldığı dönemde, aşağıdaki amaçlara ulaşmak için çalışacaktır.

17

Barış, Ulusal Bağımsızlık ve Halklar arası Dostluk için Türk dış politikasında köklü bir yön değişimi yapılmalıdır. NATO'nun, özellikle ' ABD'nin dayatmalarına boyun eğmeden, ulusal ve onurlu bir dış politika izlemek için bugünkü uluslararası koşullar elverişlidir. Türkiye bölgedeki yerine, ekonomik potansiyeline dayanarak uluslararası sorunlarda yapıcı, barış yanlısı bir rol oynayabilir ve devletler ailesi içinde hak ettiği onurlu, saygın yerini alabilir.

Türkiye'nin tezelden ABD emperyalizminin baskıları altında sürüklendiği serüvenci gidişten kurtarılması için:

NATO'nun nükleer silahlanma programına verilen onayın geri alınması, Varşova ve NATO arasında bir saldırmazlık anlaşmasının imzalanması, NATO'nun etkinlik alanını genişletme çabalarına karşı çıkılması; Sovyetler Birliği'nin ilk nükleer vuruşu yapmama ve topraklarında nükleer silah olmayan ülkelere karşı bu silahı kullanmama yükümlülüğünü açıklamasına dayanılarak, topraklarımızdaki tüm nükleer depoların kaldırılması, Balkanların nükleer silahsız bölge yapılması yönündeki Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin önerisine olumlu yanıt verilmesi zorunludur.

Türkiye topraklarına Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmesi planlarına karşı kesin kararlı bir politika izlenmelidir.

ABD "evik Kuvvetlerinin topraklarımıza yerleştirilmesine karşı çıkılması ya da genişletilmiş üsler planlarına ve uygulamalarına son verilmesi, AWACS casusluk uçaklarının topraklarımızda barındırılmaması ulusal güvenlik ve egemenliğimizin zorunlu koşuludur.

Orta Doğu'da tüm anti emperyalist gerle, başta Filistin halkıyla dayanışma, FK'n Filistin halkının tek yasal temsilcisi olarak tanıma, Filistin halkının kendi devletini kurma hakkını savunma, Ortadoğu politikasının en önemli çizgisidir. Bölgede gizli ya da açık yeni askersel blok kurma politikasına karşı çıkılmalıdır.

Türk-Yunan anlaşmazlıklarının NATO karışması dışında iki ülkenin hak eşitliği, uluslararası hukukun ve pratiğin temelinde, barışçıl görüşmeler yoluyla giderilmesi ve Ege denizini ve hava sahasını

NATO' nün, ABD'nin egemenliğine veren Rogers planının tanınmaması ulusal çıkarlarımıza uygun tek politikadır.

Türkiye 1974 yılındaki Kıbrıs'tan askerlerin geri çekileceği yolundaki sözlerini yerine getirmelidir. Kıbrıs tüm öteki yabancı askerlerden arındırılmalıdır. Kıbrıs sorununun uluslararası bir konferansta ele alınması, adanın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliği ilkelerinin tanınması, Kıbrıs sorununun iç yönlerinin adadaki Türk ve Rum toplumlarının kardeşçe yaşaması yönünde çözümü için toplumlararası görüşmelerin desteklenmesi, hem Türkiye'nin, hem de Adadaki Türk toplumunun çıkarmadır.

Toplumsal sistemleri karşıt devletlerin barış içinde yan yana yaşaması ilkelerinin gözetilmesi, antisovyetik psikolojik savaşa son veril-

18

mesi, tüm komşularımıza karşı halklar arası dostluk ve işbirliğine zarar veren her tür kışkırtmalardan kaçınılması zorunludur.

Tüm komşu ülkelerle saldırmazlık anlaşmaları bağlanmalıdır.

Cuntanın onayladığı "Savunma İşbirliği Anlaşması" ve ulusal egemenliğimizle bağdaşmayan, ABD'yle imzalanmış ikili kölelik anlaşmaları yırtılmalı, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üsleri sökülmelidir.

Amerikan silah ambargosundan gerekli sonuçlar çıkarılmalı ve ulusal savunmamız ekonomik gelişmenin gereksinimleriyle çelişmeden, çok yönlü ilişkilerle, kendi gücümüz temel alınarak sağlanmalı, ulusal

güvenlik politikası Amerikan askersel doktrinlerine göre değil, ulusal çıkarlara göre düzenlenmelidir.

Demokratik Hak ve Özgürlüklerin Yeniden Kazanılması ve genişletilmesi için:

Cunta zindanlarındaki tüm anti faşistler için genel politik af çıkarılmalıdır. Koğuşurmalar sona ermeli, idam cezalarının uygulanması durdurulmalıdır. Politik göçmenlerin yurttaşlık hakları geri verilmeli ve özgürce yurda dönme hakkı tanınmalıdır.

Terörizm gerici güçlerin emekçi yığınlarına karşı saldırı aracı ya da gerekçesi olmuştur. Bununla birlikte TKP, terörist eylemleri kışkırtan gerçek suçlulara, CÎA, MİT ajanlarına, faşist MHP'nin ele başlarına dokunulmazken, genç yaştaki kimselerin terörizmle suçlanarak idam edilmesini, zindanlarda çürütülmesini Türkiye halkının onaylayacağına inanmıyor. Gerçekte, cuntanın mahkemelerindeki yargılamalar, burjuva hukuk kurallarıyla bile bağdaşmamakta, yargılananlar, işkenceyle alınan "ifade"lere dayanılarak ölüm ya da ağır hapis cezalarına çarptırılmaktadır.

12 Eylülcü anayasa yürürlükten kaldırılmalıdır. 1961 anayasasının demokratik ilkeleri temelinde ulusal, demokratik nitelikli bir anayasa hazırlanmalıdır. Bu hazırlığa tüm yurttaşların aktif, demokratik katılımı sağlanmalı, anayasa özgürlük koşullarında yapılacak bir referandumla yürürlüğe girmelidir.

Bu anayasayla:

- Tüm erkin egemenliği ulus adına kullanan parlamentoya geçmesi ve hükümetin yalnızca parlamentoya hesap vermesi, ancak onun

kararıyla görevden alınması, halk oylarının parlamentoya eşit bir biçimde yansımaya olanak verme ilkesi temelinde, orantılı seçim sisteminin benimsenmesi, 18 yaşındakilere seçme ve 21 yaşındakilere seçilme hakkının tanınması,

- Yerel yönetimlerin seçimle oluşturulması, yetkilerinin artırılması ve mali olanaklarının genişletilmesi,

- Faşist parti dışında tüm politik partilerin üstündeki yasağın kalk-

19

ması, partilerin, sendikaların, derneklerin üstündeki devlet denetimi adı altındaki her türlü antidemokratik karışmaların sona ermesi,

- Tüm çalışanlara grev hakkının, özgür toplu sözleşme ve sendikalaşma haklarının eksiksiz tanınması,

- Örgütlenme, basın, gösteri, düşünce özgürlüğünün sağlanması, din ve vicdani inançlarından dolayı kimseye baskı yapılmaması,

- Yargı bağımsızlığının, TRT ve üniversite özerkliğinin sağlanması,

- Başta 141-142'inci maddeler olmak üzere, cuntanın yeni çıkarttığı DGM, olağanüstü hal ve benzeri eski ve yeni antidemokratik tüm yasaların yürürlükten kalkması,

- Kürt halkı üzerinde ulusal baskıların sona erdirilmesi, güvence altına alınmalıdır.

Devletin demokratikleştirilmesi:

- Devlet aygıtı, özellikle ordu, faşistlerden, cunta kalıntılarından, emperyalizmin ajanlarından arındırılmalıdır. Bunlardan halka karşı işledikleri suçların hesabı sorulmalıdır.
 - Milli Güvenlik Kurulu ve MIT gibi organlar devlet içinde devlet olmaktan çıkarılmalı, MÎT'in, CIA ve öteki emperyalist gizli servislerle ilişkilerine son verilmeli, tüm güvenlik organları demokratik temeller üzerine yeniden örgütlenmelidir.
 - Ulusal demokrasi kendisini her türlü emperyalist ve karşı-devrimci saldırıya karşı savunmak için tüm önlemleri almalıdır.
 - Ordu ulusal bağımsızlığı ve kazanımlar! korumaya hizmet etmelidir.
 - 12 Eylül sonrasında politik nedenlerle görevlerinden atılan devlet memurları ve üniversite öğretim üyeleri yeniden işlerine dönmelidir.
- Ekonomik Bağımlılığa, İşsizliğe ve Pahalılığa Karşı Halk Yararına Bir Ulusal Ekonomi için

Türkiye halkının bugün en temel sorunlarından birisi çığ gibi büyüyen işsizliği ortadan kaldırmak, enflasyonla savaşmak ve dayanılmaz hayat pahalılığının önüne geçmektir.

Bu sorunlar ancak:

- Ekonomik bağımlılığa son verilmesiyle,
- Demokratik bir toprak reformunun gerçekleştirilmesiyle,
- NATO'nun dayattığı askersel harcamaların azaltılmasıyla,
- Devlet sektörünün güçlendirilmesi ve yerli ve yabancı tekellerin eylemlerinin sınırlanmasıyla,
- Endüstrileşmeyle

çözüm yoluna girebilir. Ulusal ekonominin temelleri ancak bu yolla güçlenebilir.

- Devletin izlediği ekonomik politika kökten değiştirilmeli, emperyalist ülkelerin dayattığı ekonomik bağımlılığı artıran, bunalımı emekçilerin sırtına yükleyen 24 Ocak kararlarına ve bunun değişik türden uygulamalarına son verilmelidir.

Emperyalist ülkelerle eşitsiz ekonomik ilişkiler yerine, bütün ülkeler-

20

le karşılıklı yarar ve eşitlik temelinde ekonomik ilişkilerin kurulması olanaklı ve zorunludur. Ekonominin dış finansman gereksinimleri için de aynı yol izlenmeli, İMF ve Dünya Bankası gibi yeni sömürgeci kuruluşlara olan bağımlılık sona ermelidir. Uluslararası Yeni bir Ekonomik Düzen için dünya çapında verilen savaşım desteklenmelidir.

Yabancı sermayeye tanınan ve ekonomik bağımsızlığımızla uyuşmayan tüm ayrıcalıkların kaldırılması, iç pazarın yabancı sermayeye karşı korunmasının bir güvencesidir. Dış alım ve dış satımda devletin rolü sürekli artırılmalıdır.

Demokratik bir toprak reformu yapılmalı, topraksız ve yoksul köylüye yeterli toprak dağıtılmalı, tarım modernleştirilmeli, köylü işletmelerine, ucuz fiyat ve düşük faizli krediyle gübre, ilaç, tohumluk ve araç gereç sağlanmalıdır. Üretimden, girdi sağlanmasına ve satışa kadar her alanda gönüllülük temelinde kooperatifleşme hareketi

desteklenmelidir. Taban ve destekleme fiyatları köylünün emeğini değerlendirici düzeyde saptanmalıdır.

- Türkiye'nin ulusal savunması ekonomi için yıkıcı sonuçlar doğurmamalı, tam tersine, ulusal egemenliğimizin ve bağımsızlığımızın savunulmasına yönelik olmalıdır. Büyük silah tekellerine milyarlarca dolar kazandıran ağır silahlanma harcamaları azaltılmalı, NATO içinde ikinci büyük orduyu besleyen Türkiye, asker sayısında indirim yapmalı, ordu ulusal savunmamıza yeterli düzeye indirilmelidir.

- Devlet sektörü güçlendirilmeli, devlet işletmelerinin ve ekonomik kuruluşlarının özel kapitalist tekellerin çıkarına kullanılmasına son verilmelidir. Büyük holdinglere devlet bütçesinden "teşvik", "vergi muafiyeti", "vergi iadesi" gibi adlar altında yapılan ödemeler durdurulmalı, bu fonlar devlet işletmelerinin güçlendirilmesine yöneltilmelidir.

Yeraltı ve yerüstü doğal zenginlikler devletleştirilmelidir. Devlet işletmelerinde ve büyük kapitalist işletmelerde, işçilerin yönetime demokratik katılımı sağlanmalıdır.

Fiyatlar kontrol edilmeli, vurgunculuk önlenmeli, kredilerle ilgili emekçileri, küçük ve orta işletme sahiplerini koruyucu önlemler alınmalıdır. Bankalarda biriken mali fonlar, devlet denetimi altında ulusal kalkınmamızın hizmetine verilmelidir.

Vergi kaçakçılığı önlenmeli, çok kazananlardan çok, az kazananlardan az ilkesi temelinde, emekçi yığınlarına yüklenen dolaylı vergileri azaltan,

lüks tüketime ağır vergiler getiren adaletli bir vergi reformu yapılmalıdır.

- Ekonomide, sanayi ve tarımda, ekonomik bağımsızlığı sağlayacak, yapısal bozuklukları ve bölgesel derin eşitsizlikleri giderecek planlı bir kalkınma politikası izlenmelidir. Burada her şeyden önce, devlet eliyle ağır endüstrinin kurulması ve modern teknolojinin yaratılması için kaynaklar seferber edilmelidir. Sanayi ve tarımın uyumlu gelişimi sağlanmalıdır. Ülkenin kendi ulusal enerji kaynaklarına dayanma ilkesi benimsenmelidir.

21

Ülkenin endüstrileşmesine, ekonomik bağımsızlığın temellerinin güçlenmesine katkıda bulunan özel işletmelerin korunması, zor durumda olan küçük ve orta işletmelerin desteklenmesi, küçük esnaf ve zanaatçıların korunması ve bunların ekonomiye daha etkin katkıda bulunmalarının sağlanması gereklidir.

İşte tüm bu önlemler, yerli ve yabancı tekellerin amansızca talanını sınırlayabilir, ekonomik bunalımdan çıkışın yollarını açabilir.

Enflasyon ve işsizliğe karşı halkın satın alma gücünü azaltarak değil, bu yollarla üretimi artırarak, üretici olmayan, lükse ve silahlanmaya giden harcamaları sınırlayarak yürütülecek bir savaşım, emekçilerin yaşam koşullarını hissedilir bir biçimde iyileştirebilir. Sosyal haklar için:

- Asgari ücret her yıl ve insanca yaşam düzeyine göre tüm bölgeler ve işkolları için aynı olarak, demokratik işçi katılımıyla saptanmalı ve vergi dışı bırakılmalıdır. Sigortasız işçi kalmamalı, iş yasası emeğin haklarını koruyacak yönde değiştirilmeli tarım ve orman işçilerini de kapsmalı, işsizlik sigortası kurulmalıdır, iş kazalarını önleyici ve çalışma sağlığını koruyucu önlemler ivedi olarak alınmalıdır.

- Gençliğe güvenli bir gelecek, çağdaş ve demokratik bir eğitim, iş için; eğitim sisteminin tüm düzeyleri, demokratik ve köklü bir biçimde yeniden düzenlenmeli, sosyal-ekonomik gelişmenin, çağdaş bilimin gereklerine göre yeniden yapılandırılmalıdır. Herkese eğitim hakkı pratikte sağlanmalıdır, öğrencilerin burs ve yurt sorunları çözümlenmelidir. Orta öğrenimi, meslek okulunu, yüksek okulu bitirmiş her gence iş sağlayacak bir planlama gerçekleştirmelidir.

Gençlik, uyuşturucu kullanımı, alkolizm, pornografi gibi kötü alışkanlıklara karşı korunmalı, boş zamanlarını değerlendirme olanakları sağlanmalıdır. Çıracak ve genç işçilerin, ücret kaybı olmaksızın, çalışma saatleri içinde mesleki ve genel eğitimi sağlanmalıdır.

- Bilim, kültür, sanat emperyalist, şoven ve ahlak dışı yozlaştırmalara karşı korunmalı, çağdaş, insancıl, ulusal ve demokratik niteliğinin güçlendirilmesi için devlet tarafından desteklenmelidir.

- Çalışan kadını, analığı korumak için: eşit işe, eşit ücret uygulanmalı, her türlü ayrımcılığa son verilmelidir. Analık toplumsal bir işlev sayılmalıdır.

- Halkın sağlığını korumak için tüm resmi sağlık kuruluşları birleştirilmeli, tek bir bütünsel ulusal sağlık sistemi oluşturulmalıdır, hastaneler modernleştirilmeli, yaygınlaştırılmalıdır.
- Çağdaş bir sosyal güvenlik sistemi için çalışılmalıdır. Sigorta kuruluşlarında sigortalıların demokratik kontrolü sağlanmalıdır. Emekli, dul ve yetimler korunmalıdır.
- Konut retimi devletin ana bir görevi olmalı, sağlıklı, düşük kiralı, sağlam konut üretimi gerçekleştirilmelidir. Konut kooperatifleri geliştirilmelidir. evre sağlığını koruyan modern kentleşme planları yapılmalı ve uygulanmalıdır. Kiralar denetlenmelidir.

22

- Yurt dışındaki işçilerin haklarını korumak için; yasal durumlarını güvenceye alan, buldukları ülkenin işçilerinin sahip olduğu tüm ekonomik ve demokratik hakları tanıyan anlaşmalar yapılmalıdır. Kimi hükümetlerin zorla kesin dönüşü dayatmaya yönelik politikalarına karşı aktif savaşım yürütülmelidir. Kesin dönüş yapanlara yerleşme ve iş olanakları sağlanmalı, tasarruf ve yatırımları tekellere karşı korunmalı, devlet öncülüğünde ulusal kalkınmaya yönlendirilmelidir. Konsolosluklar eliyle yürütülen politik baskılara, harç ve masraf adı altında alınan haralara ve "bedelli askerlik" uygulamasıyla yürütülen soyguna son verilmelidir. Ülkede yurtdışına g giderek gereksiz kılacak bir kalkınma planı gerçekleştirilmelidir.

